

Rozhovory na konci roku. Bylo to 1. ledna 2017. Ano, 17. když jsme zveřejnili 10 vítězství prezidenta Madura za rok 2017, což byl rok 120 dnů guerilly, rok ústavodárného shromáždění a zázračného míru, rok, kdy jsme zvítězili ve volbách guvernérů – z 23 jsme vyhráli 20, což byly ty nejkonkurenceschopnější volby – a pak jsme vyhráli i starostovské úřady v zemi. Politicky to byl velmi plodný rok. Pak přišly roky 2018, 2019, 2020. V té době, v roce 2016 – protože to bylo 1. ledna 2017 – se v mezinárodním tisku objevovala představa, že se věci vyvíjejí velmi špatně a že proti vaší vládě i proti vaší osobě probíhá velmi otevřená kampaň. Tehdy jsme ještě neměli formální rozhovor, ale dělali jsme rozhovory v posledních prosincových dnech, z nichž jsem udělal text, který se proměnil v reportáž. V té reportáži jsme dokázali, že rok, který chtěli prezentovat jako temný a pochmurný, byl ve skutečnosti rokem velkých vítězství revoluce i země. To znamená trochu nahlédnout pod povrch reality a nezůstat u povrchnosti a mediální manipulace – přesně u manipulace médií a titulků. Právě tam je centrum kognitivní a psychologické války. Rok co rok zůstat u titulků a povrchního zobrazení a neproniknout do hloubky toho, co prožíváme s lidmi rok co rok, okamžik za okamžikem. Kůra zpráv, která skrývá skutečnou podstatu reality.

Je to nádhra, Caracas je opravdu krásné. Toto se jmenuje Náměstí ticha. Navrhl ho generální prezident Isaías Medina Angarita spolu s velkým architektem Villanuevou. Bylo to součástí vize z 20. století – domy pro dělnickou třídu. Toto náměstí zaplnil Fidel při největším mítinku 23. ledna 1959. Přijel už jako vítěz a Venezuela byla první země, kterou navštívil. Bylo to ikonické – největší shromáždění, největší politická akce v historii Venezuely až do 4. října 2012, kdy velitel Chávez na konci své kampaně zaplnil sedm avenid včetně Avenue Bolívar, kterou právě projíždíme. Byl jsem tam, v čtvrti San Francisco, samozřejmě v dešti. Nikdy jsem nebyl tak promočený jako ten den. 4. října, čtvrť San Francisco. Nachladil jste se? Ne. Tady lidé nenastydnou, počasí není tak chladné. Ale byli jsme promočení až na kůži, i ponožky úplně mokré.

Řídit v Caracasu není jednoduché, ani ve Venezuele obecně, protože tu bylo vyrobeno mnoho motocyklů. Proč? Jsou levné. Velmi levné, existují úvěrové systémy, všechno. Jsou elektrické, na benzín, hlavně na benzín. A na ty motocykly je velmi snadné získat úvěr. Velké firmy je tu montují a hodně prosperují. Samozřejmě máme problém – počet nehod. Ted' začínáme kampaň, kterou v lednu posílíme, aby si motocyklisté a jejich rodiny dávali pozor, protože v prosinci bylo mnoho bolestných nehod.

Podívejte, tenhle motocykl jede velmi pomalu. Je klidný ve svém pruhu. To je přesně Caracas. A tady přesně vstupujeme na avenidu.

Kolik obyvatel má Velký Caracas? Protože původní Caracas je to, kde jsme teď. Ale Velký Caracas zahrnuje skoro pět obcí – obecní úřad Libertador, kde je hlavní město, Baruta a Sucre – odhaduje se asi 6 milionů lidí v celém Velkém Caracasu.

Opravdu, podívejte, to je slavný roh Loyola. Je tu obchodní aktivita, jaká tu nikdy nebyla. Je to působivé. Skutečně to dává představu o obrovské vitalitě v této chvíli.

Podívejte, začněme. Pokud chcete, můžeme formálně začít náš rozhovor.

Nejprve chci říct, že si opravdu vážím, že mi znovu poskytnete tento rozhovor, protože vím, že máte velmi nabitý program, zvláště za těchto okolností. Chci začít tématem ekonomiky, pane prezidente, protože se hodně mluvilo o geopolitice a o ní samozřejmě také budeme mluvit, ale právě vyšla zpráva ECLAC (Hospodářské komise pro Latinskou Ameriku a Karibik), která říká, že největší růst v Latinské Americe v roce 2025 měla Venezuela s odhadovaným růstem 9 %.

Otázka zní, pane prezidente: jak v těchto podmínkách – země, která je blokována, pod nelegálními jednostrannými donucovacími opatřeními, země, které Spojené státy velmi vyhrožují – jak dokážete tento ekonomický zázrak?

To je velmi dobrá otázka. Vidíte? Nejprve chci pozdravit naši hostku – tady máme Ciliu Floresovou, mou manželku, speciální hostku. A také tu máme filozofa a básníka Alfreda Názaretha, který pozorně sleduje celou naši debatu – pilota a kopilota knihy.

Je to už druhý rok po sobě, kdy Venezuela vede v růstu reálné ekonomiky Latinské Ameriky a Karibiku. Máme 20 po sobě jdoucích čtvrtletí růstu od roku 2020, kdy jsme odstartovali.

Vzpomínám si, že když jsem vám představil ekonomický plán pro rozhovor, který jste zveřejnil 1. ledna 2022 – můžete to ověřit – mluvili jsme o tom, že jsme navrhli plán ekonomických motorů, aby každý motor startoval vlastní silou. Ekonomické motory, které vycházely z vlastní venezuelské cesty, odpovídající realitě. Nebyly to věci, které jsme si vymysleli. Rozvoj každého motoru, jeho schopnost reálného růstu a propojení všech motorů začaly přinášet výsledky už v roce 2021. Měli jsme první dvě čtvrtletí zázračného růstu. Byli jsme uprostřed pandemie, vycházeli jsme z pandemie a já představil metodu známou jako 7×7, která nám umožnila ten růst nastartovat.

Pokud se mě ptáte z duchovního hlediska – říká se tomu zázrak – ale z duchovního hlediska venezuelské identity bych řekl, že růst této nové ekonomiky, nyní již 14 motorů, je růstem ducha, podnikatelského ducha a způsobu, jak se celá společnost přetvořila. Přetvořila se, znovu vynalezla. Venezuelská rodina, muži, ženy, podnikatelé, obchodníci, dělníci – všichni se znovu vynalezli, od nejjednoduššího podnikání s prodejem kávy, arepas.

Stát samozřejmě vytvořil podmínky – od nejjednodušších podnikatelských aktivit. Lidé se začali přetvářet. To vše začalo přinášet to, co se vždy považovalo za nemožné: potraviny Venezuely – maso, mléko, kuřata, kukuřice, rýže a mnoho dalších příkladů. Dříve ano, ale za peníze z ropy. Ano, proud ropy vše deformoval. My jsme si nevybrali model závislý na ropě. Nerozhodli jsme o tom, když jsem se narodil v roce 1962 – už tehdy nám vnutili kapitalistický model závislý na ropě a my jsme byli ropnou kolonií USA.

To, co jsme si vybrali, bylo začít budovat základy k přerušení této závislosti, vybudovat nový model. Velitel Chávez zanechal směrnic v Plánu vlasti a odešel v nejhorším okamžiku – při bloádě, kdy nám vzali 99 % příjmů z ropy. Nic nebylo, žádná produkce ve Venezuele.

Nemohli jsme nic dovážet a my jsme řekli: pojďme vpřed, budeme růst i v této situaci.

To se stalo. Venezuela vyrostla – z duchovního hlediska, z hlediska doktríny ekonomické politiky. Navrhli jsme politiku absolutně správnou – reálnou ekonomiku s reálnými hodnotami, která vytváří novou produktivní sílu.

A co rostlo loni – měli jsme 9 % růstu – a letos to bude asi 9 %, možná více. Rostla reálná ekonomika. Rostla i ekonomika služeb, zboží, bohatství ve vyspělém prostoru, což opravdu udivuje.

Máme velmi důležité prvky. Promiňte, že to komentuji. Podívejte se na tu krásu – Náměstí vítězství. Právě jsme oslavili 80. výročí vítězství nad nacistickým Hitlerem. Podívejte se na to náměstí – spojení Ruska a Venezuely a vlajka Sovětského svazu.

Takže reálná ekonomika – každý sektor ze 14 motorů. A velká výzva, jak říkám, je nyní aplikovat linii snižování dovozu téměř až k jeho úplnému vymýcení a vše vyrábět ve Venezuele. Druhé – mít linii exportu, který není ropný, nové zdroje měny. A za třetí – plně zásobovat trh.

Mohu to říct lepším vzorcem: radikálně nahradit všechnen dovoz až do nuly na každé linii. Za druhé – vyrábět vše pro 100% pokrytí národního trhu – jídlo, všechno. Veřejné služby, zboží, všechny potřeby země – oblečení, boty, fotbalové míče, všechno – auta samozřejmě. A za třetí – pokračovat v růstu zeleného motoru ne ropného exportu – potraviny z moře,

organické produkty ze země, exportovat naši kávu, která je nejlepší na světě, čokoládu, kakao atd.

Už jsme na cestě a exportujeme stále více. Je to ekonomika s velkými výzvami, která se musí nadále propojovat, protože nikdo nemůže prohlašovat vítězství. Jedna věc je postupovat po cestě, druhá říkat, že je vše hotovo. To se teprve buduje. 14 motorů prokázalo velkou vitalitu a dobrá zpráva je, že druhý rok po sobě vede Venezuela – ta, které vyhrožují – v ekonomickém růstu celé Latinské Ameriky a Karibiku.

To je skvělá zpráva, pane prezidente. Ten ekonomický úspěch nepřestává, ale přesto stále dochází k nárůstu inflace. Otázka tedy zní: v tomto tak obtížném kontextu z geopolitického hlediska – jaké strategie má vaše vláda k ovládnutí inflace, stabilizaci měny a zlepšení kupní síly důchodců, dělníků, lidí se mzdami?

Především máme strategii absolutně správnou – indexaci všech příjmů. O tom se ve světě nemluví, ale je to formule, kterou jsme vyzkoušeli – indexace, která společně s podnikáním umožnila kombinovat vytvořená pracovní místa, zaměstnanost, indexaci a také rodinné podniky a družstva mezi dělníky. Venezuela má jeden z nejsilnějších vnitřních trhů. Od září loňského roku 2024 máme to, co nazývám přehřátím vnitřního obchodu. V prosinci letošního roku vzrostl obchod, prodej a spotřeba o 34 %. Je tu významné přehřátí.

Pokud je nadbytek nabídky národních i dovážených produktů – přičemž národní už pokrývají 90 % všech produktů na národním trhu – a obchod opět roste o 34 %, znamená to, že existuje reálná kupní síla, reálná spotřební kapacita venezuelské rodiny. A venezuelská rodina, která nás sleduje, ví, že je to tak. Teď to potřebujeme konsolidovat jako model.

Další téma – permanentní spekulativní útoky na měnu – jsme překonávali po etapách. Je to také hlavní cíl krajní pravice a kampaní ekonomického ohrožení a blokády ze strany impéria. Jedním z cílů je teď s útoky na ropné lodě a prodej venezuelské ropy znovu narušit peněžní život a rovnováhu, kterou jsme v předchozích etapách dosáhli a konsolidovali. Je to porucha, kterou umíme čelit, budeme čelit a až za rok budeme dělat podcast, uvidíme, že jsme ji překonali.

Cilio, jak se cítíš? Výborně. Ano. Není tu káva? Ne, nedali... Ano, je. Pomoz nám tedy s kávou.

Teď už jsme v Los... Nevím, jestli to kamery dobře zachytí. Toto je Náměstí národnosti. Velmi hezké. Toto je metro. Tato linka, která tu byla postavena, je metro Caracas. Je to velmi krásná oblast, kterou dobře znám, protože jsem tu vyrostl. Toto je vaše rodná čtvrť. Ano, kolem. Projede kolem a ukážu vám to. Rád tu jsem, zvláště v těchto svátečních časech, protože je tu hodně lidí a je tu velmi veselá atmosféra.

Ano, správně. Jsme na cestě – protože jste mi to připomněl – projedeme kolem místa, kde jsem se narodil. Výborně.

Pane prezidente, chci mluvit o něčem, o čem se příliš nemluví – o originalitě politického modelu Venezuely. V roce 2025 jste vy osobně – ne že by to bylo nové – ale velmi podporoval komunitní stát, že? A v tomto kontextu: proč jste se rozhodl prohloubit lidovou samosprávu místo centralizace kontroly v modelu, který čelí tolika hrozbám proti Venezuele? Je komuna politickou odpovědí na model liberální demokracie, který prosazuje Západ? Existuje specifický model venezuelské demokracie, o kterém přemýšlíte?

Věřím, že ten model se narodil s Modrou knihou z roku 1999. Velitel Chávez už tehdy mluvil o bolivarské demokracii, lidové demokracii. Podívejte, toto je Plaza San Pedro, hned tam. Byl jsem tu pokřtěn. Neříkejte to. Také jsem tu měl první svaté přijímání a chodil jsem do školy San Pedro. Vidíte, to je škola jeptišek. Vyrostl jsem tady kolem. Byla to krásná církev. Mše 31. prosince... Pedro, který byl také jménem svatého... Tady jsem studoval na škole San Pedro.

To jsou vzpomínky, které nelze vymazat. A v této budově jsem se narodil a vyrostl v bytě 50 metrů čtverečních. Že, Celito? Je tam balkon, ze kterého jsi mluvil. Ano, ten balkon. Ale tehdy neměl okno, byl otevřený. Tyto budovy byly z 50. let, za doby Péresa Jiméneze. A říkal jste, že ve vaší budově žili Italové, Portugalci, Španělé – velmi kosmopolitní, že? Ano. Když jsem byl dítě, rozuměl jsem tomu, protože matky mých kamarádů mluvily doma italsky a já také, protože jsem byl vychován... můj nejbližší kamarád, když mi bylo 10 nebo 12, byl také Ital, Sicilan. Tito byli z jihu a někteří také z Říma. A pamatuji si, že jsem rozuměl italštině. Nemluvil jsem, ale jako dítě jsem rozuměl všemu, co říkaly matky mých kamarádů. A také portugalštině. Pak jsem se naučil trochu portugalsky s některými kamarády z Brazílie a žilo tu také mnoho Galicijců. Mnoho galicijských rodin – velmi pracovití. Celá španělská komunita, portugalští... jak vám řeknu to, co víte – arepas, které jsou tak typické. Ty proslavili Portugalci, kteří objevili způsob, jak je dělat, a tu díрку uprostřed. Náplň, kterou tam dávají, a pak vynalezli...

Miluji je. Pro vás, kteří máte ten údaj... Ano, arepa je venezuelská, ale jako podnik, jako prodej plněných – to je vynález portugalské komunity.

A teď k tématu demokracie – bezpochyby, díky – demokracie Západu, známá jako klasická, také nazývaná liberální, vstoupila do věčného vyčerpání. Nepředstavuje lid. Jsou to demokracie bez lidu. Demokracie manipulované. Demokracie pro menšiny a stále více. Demokracie, které fungují pro multimilionáře, velké konsorcia, a demokracie pod manipulací sociálních sítí a emocionální manipulací sociálních sítí. Takže občan v těchto demografiích nemá žádnou moc v základních věcech. To neznamená, že neexistují pozitivní zkušenosti v tom, co nazývají západní demografiemi. Samozřejmě že existují.

Od začátku byl náš originální projekt inspirován Simónem Rodríguezem, Bolíivarem. V Modré knize velitel Chávez mluví o přetvoření demokracie prostřednictvím lidového ústavodárného procesu a přetvoření formule demokracie k vybudování každodenní demokracie. Demokracie trvalé, demokracie s lidem. Ale moc je plně předána lidu. A co je nejdřív moc? Moc je politická – rozhodovat o veřejných politikách. Za druhé – rozhodovat o rozpočtech národa a moc kulturní, vzdělávací.

To je to, co budujeme. Velitel Chávez založil komunitní rady, založil komuny a pamatujete si, jak mi dal ten úkol – ale dal ho nám všem. Řekl mi: „Nicolási,“ chytil mě za rameno, „dávám ti úkol komun, stejně jako bych ti dal úkol svého života.“ Když to řekl, cítil jsem na rameni vedle něj váhu staletí. Ale naštěstí náš lid tu váhu převzal a teď už není těžká. Podívejte, moje ramena jsou volná, protože náš lid teď vykonává přímou demokracii.

Letos jsme měli čtyři celostátní konzultace. Samozřejmě pro AP, AFP, CNN, UPI – pro západní média přímá demokracie neexistuje. Pro ně existuje jen permanentní útok proti bolíivarské Venezuele.

Ale já vyzývám kohokoli, kdo chce debatovat – ať má jakékoli jméno nebo pozici. Vyzývám je k debatě v kterékoli čtvrti Caracasu s naším lidem. Ne se mnou – s naším lidem. Aby viděli, jak se buduje nová demokracie. Nepředstíráme, že jsme modelem pro kohokoli. Ale jsme hrdí na to, co budujeme.

Lid se posiluje, formuje se konzultacemi – jedna každé tři měsíce. A letos jsme schválili 33 000 lidových projektů – financovaných, postavených: zdravotní střediska, populární kliniky CDI, školy, střední školy, silnice, infrastruktura, domy pro seniory, domy pro mládež a mnoho dalších příkladů. Nejlepší řešení problémů.

Odkud projekty pocházejí? Ze shromáždění sousedů. A jak jsou schváleny? Neschvaluje je žádný ministr ani prezident. Já neschvaluji: „Dělejte tohle nebo ne.“ Schvaluje je lid svým hlasováním. 33 000 projektů. Investováno přes 330 milionů dolarů. Odkud ty peníze? Z 14

motorů. Daně, prodej ropy ven – ty ropné lodě, které vyplouvají, se pak mění v komunitní díla, v řešení potřeb.

Věřím, že budujeme silnou demokracii trvalého cyklu přímé účasti, kde lid má moc a jen lid rozhoduje. Proto používám Chávezův výrok: „Není to muž. Je to lid. Není to Maduro, je to republika, je to lid.“ A co Maduro dělá – je tlumočnickem lidové moci.

Kolik je teď v zemi komun, pane prezidente?

Je 49 000 komunitních rad. 49 000. Ano. A 4100 komun. Ale jsme organizováni pro čtvrtletní konzultace v 5336 komunitních okrscích. Jak to? Kde jsou komuny, komuna propojuje komunitní rady a je to komunitní okrsek. Kde ještě komuny nejsou, organizují se komunitní okrsky, aby lid mohl hlasovat a rozhodovat. Je to náš vlastní model. Nekopírujeme ho od nikoho. A to jak ve městech, tak na venkově, v hlavním městě i v provinciích, od severu k jihu a od východu [odkašlání] k západu.

Když půjdete do nejvzdálenější hory, do skupiny domů na venkově, do čtvrti, kterou chcete – teď lidé slaví Silvestr, ale kdykoli půjdete, najdete komunitní radu, mluvčí, vedení. 70 % vedení tvoří ženy.

Takže opravdu to, co nazývám – rok 2025 byl velkým třeskem venezuelské demokratické moci, součástí národní moci.

Pane prezidente, kritizoval jste a odsuzoval jste – právě jste to udělal – existenci mediální a kognitivní války proti Venezuele, proti bolivarskému procesu. Jak vaše vláda bojuje za to, aby se pravda o tom, co se zde děje, dostala k mezinárodnímu veřejnému mínění, zvláště v době, kdy komunikaci ovládají sociální sítě?

Vytvořili jsme národní systém, který už začíná mít mezinárodní dopad – to, co nazývám v knize, kterou jsem také vydal jako manuál: „Z ulic na sociální sítě, ze sociálních sítí do médií, z médií na zdi a rádiové vlny.“ Jmenuje se to Venezuela, jinde se tomu říká „mocný lidový hlas“. Budujeme systém. Ještě je mnoho co dělat. Ale opravdu jsem velmi spokojený s tím, jak miliony mužů a žen tady ve Venezuele i ve světě hájí pravdu Venezuely.

Válka je kognitivní, protože jde o mozek. Mozek ovládá emoce a koncepty. Pro kognitivní válku je třeba vytvořit sílu vědomí, hodnot, duchovní sílu a bojovat pravdou. Naše největší zbraň není jaderná raketa. Naše největší zbraň je pravda Venezuely – nepopíratelná, demolující.

A když otevřou škvírku, abychom řekli naši pravdu, rozsvítí se světla pro blaho naší země. Hájíme právo na mír. Hájíme právo na národní suverenitu, mezinárodní právo, které zaručuje sebeurčení národů. Hájíme právo na budoucnost a rozvoj. Základní práva zaručená OSN a všemi mezinárodními smlouvami. Právo národů na rozvoj, na budoucnost, na mír.

A hájíme slavnou historii – historii osvoboditelů Ameriky. Takže věřím, že tento systém ulic, sítí, médií a zdí nabere stále větší sílu, tělo a umožní nám v roce 2026 a v dalších letech, aby Venezuela byla známá svou pravdou, ne tolika manipulacemi a špinavými útoky.

Pane prezidente, právě v tomto smyslu – průzkumy, ty nejnovější a nezávislé – ukazují, že Venezuela má v tuto chvíli velký národní konsenzus, většina Venezuelců odmítá současné hrozby USA. Jak interpretujete tuto podporu veřejnosti a jaké strategie vaše vláda zavádí, aby udržela jednotu v této době?

Venezuelský lid... Věřím, že lidé, zvláště ve světě – řekl bych, protože mluvím ze srdce muže, který je tady, který prošel těmito ulicemi, touto farností El Valle, touto čtvrtí vyrostl jako prostý, skromný člověk. Nejsem magnát. Nechci být. Chci zůstat prostým člověkem z lidu, který vládne z lidu a s lidem.

Teď ve světě musí pochopit – veřejné mínění USA musí pochopit – že národy, naše národy jihu, mají právo existovat, žít. Mohou se snažit vnutit Monroeovou doktrínou nebo jakoukoli

jinou doktrínou nový koloniální model, nový hegemonní model, intervenční model, model, kde se musíme podřídít, abychom byli kolonií světové mocnosti a my národy, kteří jsme byli otroky, novými pány. To je v 21. století naprosto neproveditelné.

A musí pochopit tyto čísla, která tu jsou. Představuji si, že na vysokých úrovních rozhodování ve Spojených státech, ve státu obecně, ve všech institucích, musí mít data o tom, jak se chová veřejné mínění, protože teď existuje něco, čemu říkají big data a dělají to s umělou inteligencí – můžete mít veřejné mínění všech zemí podle používání sítí.

Mohu se přiznat? Tady jsme na to – k přiznání. Mohu to říct Celi? Máme pokročilou umělou inteligenci, big data z mnoha zemí. Teď to není složité. Máme tu technologii.

Nejen že je to jeden ze způsobů, jak měříme veřejné mínění, ale i u jiných zemí. Takže ty světové mocnosti to také mají a musí vědět, že reakce, imunitní reakce venezuelské společnosti na útok a krádež její ropy je 95% odmítnutí. Musí vědět, že současná vláda USA ve Venezuele a v Latinské Americe – ale mluvím o Venezuele, nebudu vám dávat data Latinské Ameriky, můžeme o tom mluvit jindy – musí vědět, že 95 % odmítá to, co dělá současná vláda USA – vojensky vyhrožovat Venezuele. Je to imunitní reakce celé venezuelské společnosti.

Musí vědět, že ta osoba, kterou dosadili jako šéfa pravice, je ve Venezuele velmi izolovaná a odmítaná. Můžeme říct, že USA nemají ve Venezuele žádnou politickou sílu. Tato paní jménem María Corina Machado má ve Venezuele 85 % odmítnutí, naprostého odmítnutí venezuelské společnosti. Ani ona, ani to, co představuje, by nikdy neměla schopnost vládnout této zemi. A vím, že to na severu vědí, vědí to a obecně ve světě to vědí.

A musí vědět, že my – vlastenecké síly země, prezident Maduro – mimo PSUV, mimo Velký vlastenecký pól – máme v tuto chvíli přes 70 % podpory v boji, který vedu za obranu národní suverenity a za mír. Přes 70 %. Taková čísla jsme nikdy předtím neměli. A podporu Chávezovi jsme měli ve všech etapách a také jsme získávali podporu v různých etapách, což jsme prokázali ve volebních procesech. Takže jsou to velmi silná čísla, která vám říkají stav národního veřejného mínění a jak Venezuela dosáhla úrovně konsenzu, národní jednoty, jakou jsme nikdy předtím neviděli. Nazývám to dokonalou jednotou – lidovou, vojenskou a politickou. Ale můžeme to nazvat i nejširší jednotou všech sektorů, národní jednotou, jakou jsme nikdy neměli. To je imunitní, národní odpověď venezuelské společnosti na nelegální, nepřiměřenou a válečnickou agresi, kterou jsme trpěli 28 týdnů v kuse.

Přesně. Mluvme o tom – jsme ve farnosti El Valle. Ano. Podívejte, pohyb lidí... na poslední chvíli... Caracas je rozdělen na farnosti, že? Ano, farnosti – vždy to tak bylo, podle kostelů. Je to politicko-územné dělení, církevní... El Valle. Tady stoupáte do čtvrti Sabana, ulicí, kde jsem měl skvělé kamarády, a dostanete se do Sabana a na Bat. Tak to bylo studené, protože tam byl sklad, když zabili Kettle. Tady je Sabana a tady je 19. dubna, také nazývaná La... Tady je metro. Tohle bylo Lassa a tady Logare. To je oblast, kterou velmi dobře znám. Znal jsem ji velmi dobře v letech 76–80, v 80. letech a něco – měli jsme práci ve všech těchto čtvrtích s filmovými kluby, baseballovými skupinami, fotbalovými skupinami, divadelními skupinami a politickou prací. Vyrostl jsem tu ve 14, 15, 16, 18 letech. A toto je střední škola, kde byl epicentrum našeho revolučního hnutí – střední škola José Ávalos.

Nezapomenutelné. To všechno, čtvrť Ceres... Velmi dojemné tu být. Musím říct, že je Silvestr. Loučíme se s rokem a tento rozhovor je velmi důležitý – bude zveřejněn 1., ale je velmi živý. Velmi vám děkuji za tento podcast – první podcast, který děláme.

Mluvme tedy o vojenské hrozbě USA. Venezuela už přes pět měsíců odolává této vojensko-námořní hrozbě, nasazení před venezuelským pobřežím. Otázka, kterou si mnoho lidí klade: jak interpretujete záměr Spojených států? Co USA hledají? Chtějí vyvinout tlak, rozbít jednotu, o které jsme právě mluvili – jednotu revoluce, jednotu Národních bolivarských

ozbrojených sil, jednotu bolivarské vlády a lidu – nebo se snaží o skutečný útok, o tzv. změnu režimu? Jak interpretujete tento útok?

Věřím, že v americké společnosti i tady ve Venezuele probíhá otevřená debata: co hledá současná vláda USA se všemi těmito neobvyklými, nelegálními a také extravagantními hrozbami? A jaký je jejich cíl?

Je zjevné, že chtějí prosadit cestou hrozby, zastrašování a síly. To vše porušuje mezinárodní právo míru, které bylo ustaveno po válce založením Organizace spojených národů v roce 1945. Právě před chvílí jsme oslavili 80. výročí založení OSN a mezinárodního práva. Charta OSN, která je páteří veškerého mezinárodního práva po válce, zakazuje a výslovně odsuzuje, aby jedna země vyhrožovala jiné použitím síly. Zakazuje to, odsuzuje to a stanoví to jako mezinárodní zločin. A zakazuje a odsuzuje použití síly jednoho státu proti druhému, mimo jiné.

To má velký právní a soudní obsah. Drze porušují mezinárodní právo. A má to také velkou etickou, morální složku, protože lid Spojených států si musí položit otázku, zda zvolil současnou vládu, aby znovu začala vojenskými intervencemi v Latinské Americe. Naopak – zvolili tento prezidenta, protože slíbil, že nebude intervenovat v cizích zemích.

Proto říkám – veřejné mínění USA, sociální komunikátoři, ale zvláště pracující lidé, mládež USA, křesťanský lid, moji křesťanští bratři z křesťanských církví – a já jsem členem církve – si musí položit otázku, zda je etické, morální a křesťanské to, co dělají. Zda zvolili svou vládu, aby znovu začala vojenskými intervencemi v Latinské Americe a Karibiku, aby hledala změnu režimu silou, aby podporovala převraty, aby začala přípravu na velkou válku – jednu z těch věčných válek.

Řekl jsem to ve svých projevech i ve své písni: Ne válce, ne šílené válce. Ano, mír. Řekl jsem ne válce jako ve Vietnamu znovu.

Jsou snad v USA hrdí na to, co se stalo ve Vietnamu? Nemyslím. Kdybyste udělali průzkum, 80 % Američanů nechce vietnamskou válku znovu. Nechtějí novou afghánskou válku. Jsou hrdí na Afghánistán? Přinesou sem do Karibiku, Jižní Ameriky vietnamskou, afghánskou, iráckou nebo libyjskou válku?

To jsou úvahy. Politika současné vlády USA je proti tomu, po čem americká společnost touží a po čem touží lidstvo – po dialogu, diplomacii, míru, respektu mezi státy, mezi národy.

My jsme v právu. Já jako prezident jsem v právu. Jsme v právu – mezinárodním právu, ústavě. Hájíme to nejsvětější, co máme – naši zem, přírodní zdroje. Jaký je cíl současné vlády USA? Už to řekli – vzít si všechnu venezuelskou ropu, zlato, vzácné zeminy, bohatství Venezuely.

V španělštině je přísloví: „Tak ne.“ Chceme mír. Chceme respekt k mezinárodnímu právu. A očekáváme, že v příštích týdnech a měsících americká a světová společnost vytvoří odpovědi, aby se všechny tyto hrozby rozptýlily a skončily.

Nejvýznamnější média už řekla, že některé argumenty, které uvádí administrativa USA v tomto tlaku proti Venezuele – například že Venezuela je země produkující kokain – už řekla, že to není pravda. Ty statistiky – neříkám to já, neříká to venezuelská vláda – říkají americká média. Nemá to smysl. Neodpovídá to vědecké realitě, kterou zná každý, kdo se tím zabývá. Jen otázka ropy – prohlášení prezidenta USA bylo proti znárodnění ropy, které bylo ještě před Chávezem, od 70. let, vlastně 1976. Takže to také nemá smysl. Jak jste řekl, není jasné vidět konkrétní argument.

K tomu mohu komentovat: Venezuela má, řekl bych, dokonalý model boje proti drogovému obchodu. Dnes jsme sestřelili 40. zahraniční letadlo kolumbijského drogového obchodu. Pilotovi – moje uznání venezuelským ozbrojeným silám. Dnes byl v boji neutralizován poslední šéf Tren de Aragua a čtyři jeho zločinečtí podřízení. Byl to poslední, který zůstal.

Máme dokonalý model boje proti drogovým kartelům a zločineckým gangům. Takže všechen kokain, který se v této oblasti pohybuje, se vyrábí v Kolumbii. Všechno. Jsme oběťmi kolumbijského drogového obchodu – ne od dneška, už desetiletí. A podařilo se nám naším modelem kontrolovat dopad, který měl kolumbijský drogový obchod dříve ve Venezuele.

Máme obrovské omezení na hranici. Věnovali jsme tisíce milionů prostředků na policii, vojáky, operační schopnosti, protože kolumbijská hranice je úplně bez vojenské a politické ochrany. Vytvořili jsme tři zóny míru na všech 2200 km hranice s Kolumbií, ale z kolumbijské strany není žádná spolupráce. Takže všechnu práci jsme museli udělat my. A těch 40 letadel – všechna přilétala z Kolumbie – s právem v ruce, právem na zákrok. Bylo varováno včas, udělalo se vše potřebné a pak rakety ozbrojených sil. Dnes jsme dosáhli 431 zahraničních letadel drogového obchodu, kolumbijských, sestřelených s právem v ruce.

Máme tedy vzorný, velmi efektivní model. Takže všechno ostatní je součástí narativu, kterému ani v USA nevěří, z žádného důvodu. Prostě proto, že mě nemohou obviňovat, Venezuelu nemohou obviňovat z hromadných zbraní zničení, nemohou nás obviňovat z jaderných raket, z vývoje jaderné zbraně, z chemických zbraní – tak vymysleli obvinění, o kterém USA vědí, že je stejně falešné jako obvinění z hromadných zbraní, které je přivedlo k věčné válce.

USA vědí, že je to falešné. Takže věřím, že to vše musí jít stranou a začít skutečně mluvit s daty v ruce. A vláda USA to ví, protože jsme to řekli mnoha jejich mluvčím: pokud chtějí vážně mluvit o dohodě v boji proti drogám, jsme připraveni. Pokud chtějí venezuelskou ropu – Venezuela je připravena na investice USA, jako s Chevronem, cokoli chtějí, jak chtějí.

USA musí vědět, že pokud chtějí komplexní dohody o ekonomickém rozvoji, tak tady – jak jsem řekl jednou i tisíckrát – podívejte se, co se stalo s migranty. Musím to říct, protože jsme 31. ledna letošního roku dosáhli dohody s vyslancem Brennanem. Fungovalo to perfektně a před třemi týdny americké úřady přestaly posílat migranty do Venezuely – prostě je přestaly posílat.

Takže mluví o migraci, ale oni sami přerušili migrační dohodu. Mezi jinými tématy – kdyby jednoho dne byla racionalita a diplomacie, mohlo by se o tom dokonale mluvit. Máme zralost, výšku a jsme lidé svého slova. Vážní lidé. A jednoho dne by se o tom mohlo mluvit s současnou vládou nebo s kýmkoli, kdo přijde později.

Už jsme tady. Ale pokračujeme dál. Čas utíká. Velmi důležitá otázka mezi prohlášeními...

Podívejte na tu krásu, tu procházku. Je nádherná.

Pak sestoupíme z auta, abyste viděl naše hrdiny a hrdinky. A tento krásný monument.

Podívejte se na tu krásu, Celio. Krásná.

Věnuji ti to.

Řekl bych, pane prezidente, že jedno z posledních prohlášení Washingtonu je, že došlo k pozemnímu útoku ve Venezuele proti údajné továrně na výrobu drog. Vaše vláda to zatím nepotvrdila ani nevyvrátila. Co nám k tomu můžete říct?

Podívejte, to může být téma, o kterém budeme mluvit za pár dní ve druhé verzi tohoto podcastu, že? Určitě za pár dní můžeme mluvit. Co mohu říct: národní obranný systém, který kombinuje lidovou, milici a politickou sílu, zaručil a zaručuje územní integritu, mír země a užívání všech našich území. Naši lidé jsou v bezpečí a v míru. To je vše, co mohu říct.

Také se říká, že jste měl rozhovor s prezidentem Trumpem, že? A v poslední době se říká, že byl druhý rozhovor. Můžete potvrdit, zda tento druhý rozhovor s prezidentem Trumpem proběhl?

Měli jsme jen jeden rozhovor. Volal mi v pátek 21. listopadu z Bílého domu a já byl v paláci Miraflores. Mluvili jsme 10 minut a byl to rozhovor, jak jsem řekl, respektující, velmi respektující.

Co vám prezident Trump řekl?

První, co řekl, bylo: „Pane presidente Maduro,“ a já: „Pane presidente Donalde Trumpe.“ A věřím, že to byl dokonce přátelský rozhovor. Ale od té doby vývoj po rozhovoru nebyl příjemný. Doufejme a vše svěřuji Bohu Všemohoucímu, stvořiteli nebe a země, zvláště v den jako dnes, 31. prosince, s nádhernou oblohou, majestátní, jak padá odpoledne v tomto klidném a krásném Caracasu. Vše svěřuji Bohu. Bůh ví, co dělá.

Jednáme s etikou, morálkou, vlastenectvím a láskou k vlasti pro rok 2026, který jsem nazval rokem obdivuhodné výzvy – abychom překonali poruchy, problémy a mohli pokračovat v konsolidaci země jako Venezuela – země v míru.

A lidu USA říkám to, co tu říkám: Venezuela má bratrský lid k lidu USA. Dokonce říkám – tady máte přátelský lid, přátelskou, mírumilovnou vládu. Musí to vědět. A to heslo je velmi jasné.

Mám tu dárek pro Ramoneta. Výborně. Naše heslo je velmi jasné: Ne válce. Ano, prosím, vezměte si to pro svou rodinu, Ramonete. Děkuji mnohokrát, pane presidente. Co tu máte? Už jsme u monolitu. Poslední otázka, pane presidente. Právě k tomu – viděli jsme vás v posledních týdnech za těchto okolností tlaku velmi aktivního na veřejnosti, mezi lidovými masy. A právě teď to vidí ti, kdo nás sledují. Nejste v bunkru, neschováváte se před hrozbou. Jste obklopen lidmi a některé vaše vystoupení obletěla svět. Právě toto heslo „Ne válce, ano míru“ a několik písní, které vznikly. Sociální sítě vyjádřily velkou sympatii k vám. A chceme skončit osobní reflexí: jak to prožíváte osobně, psychologicky, duchovně? Mluvil jste o své víře – v situaci, o které mluvíme už 28 týdnů, přes pět měsíců tlaku a vojenské hrozby od první vojenské mocnosti světa.

Mám bunkr, který nelze proniknout – je to Bůh Všemohoucí. Svěřil jsem mu Venezuelu, našemu Pánu Ježíši Kristu – on je král králů, král naší vlasti. Svěřuji mu sebe každý den a naši vlast vždy – ne teď, vždy.

A lid je naším největším štítem, největší inspirací, největší energií, protože díky tomuto lidu máme vše, čím jsme, a díky tomuto lidu dáváme vše, čím jsme. Prostě – nejde o mě.

Představuji historický projekt, který nese 500 let boje. A mohl bych říct: jsem Bolívar, jsem Chávez, protože jsem lid.

A nechat se objímat lidem, objímat lid a dávat moc lidu – to je smysl bytí, podstata našeho historického projektu. A touto cestou budeme vždy v pořádku, vždy, za jakýchkoli okolností. Naše absolutní rozhodnutí je zůstat věrní přísaze chránit naši vlast k velikosti. Ale aby Venezuela byla velká, nemusíme nikomu ubližovat, že? Stejně jako USA chtějí být znovu velké – mohou být velké úsilím, prací, mírumilovným povoláním, ne hrozbami ani válkou. Přestaňte. Žádná další válka. Jednoduché. Naše přesvědčení – jsme poháněni přesvědčením, závazky, přísahami a božskou, posvátnou silou, která se ztrácí z dohledu, protože Bůh je s námi. A jak říká lid: když je Bůh s námi, kdo proti nám?

Takže vítězství za jakýchkoli okolností bude vždy naše.

Podívejte, pozvu vás, abyste mě doprovodil, abyste viděl sílu, která nás inspiruje, abyste viděl, jak celý lid – to, co uvidíte.

Podívejte, položím mikrofon sem. Skvělá projížďka. Půjč mi čepici. Pomoz mi, Freddy, Alfredo, prosím.

Sestupujeme. Myslíš správně?

Velmi dobré. Podívejte, vzpomínkové. Je to krásné vyjádření vlasti. Monument gigantům... Vždy věřte.

Tady máme Simóna Bolívara, Josého Félix Ribase, Francisca, který vše začal, Manuela Piarra, velkého generála Bermúdeze... A letos 2025, Celio, jsme tu byli v Den žen a také jsme odhalili – protože chyběly jen muži, ale nezávislost se dělala na koních s muži i

ženami. A jak jsme měli tu nádheru s Bolíwarem, měli jsme i nádheru s hrdinkami – velkými, úžasnými hrdinkami.

Jako úžasné jako světlo té měsíce, co je tam.

A tady na tomto monumentu – tohle je také naše dílo. Tady vidíte nádhernou věc: Manu Kubalovou, afro-venezuelskou ženu, velkou vůdkyni nezávislosti. Campos, která vedla námořní bitvu u jezera Maracaibo ve státě Zulia. Naši náčelníci Apaguaydu, plnou síly a tajemství. Petronilu, velkou vůdkyni z Heru de Bolívar. Máme Jarau Ramírez, velkou vůdkyni z východu země za nezávislosti. Ceciliu Muhiku. Také tady máme Elu Buros, která byla v Barceloně, José... a naši velkou generálku Manuelu Sáenz, José Vachana Sáncheze, Luu Casares... nezávislost celé Ameriky – gigantickou hrdinku.

To je ta síla, vidíte. Všichni jsme...

Šťastný nový rok, pane prezidente. Šťastný rok.

To je naše síla. Vidíte – proto ten klid, vyrovnanost a důvěra, že hájíme spravedlivou, nejspravedlivější věc, jaká kdy byla hájena, a že vítězství a mír patří nám.

Děkuji, pane prezidente. Šťastný nový rok. Šťastný nový rok, paní Celio. Šťastný nový rok bolivarskému lidu. Velmi děkuji. Do příštího roku, první deska historie. Děkuji. To byl exkluzivní rozhovor s venezuelským prezidentem Nicolásem Madurem od novináře Ignacia Ramoneta na samém začátku nového roku, jak to dělají od roku 2017. Mezi klíčovými tématy prezident zdůraznil například význam ekonomického růstu Venezuely v tomto politickém a geopolitickém kontextu, klíč diverzifikace ekonomiky země a také budování modelu participativní demokracie založené na komunách – to vše při opakovaném volání Venezuely po dialogu, míru a obraně suverenity. Jako obvykle vás budeme nadále informovat o těchto i dalších tématech. Takže zůstaňte naladěni na Telesur English. A od nás přejeme šťastný nový rok.